

UZASADNIENIE

Powód J. O., pozwem, który został złożony w tut. Sądzie w dniu 27 czerwca 2017 r., domagał się zasądzenia od pozwanej K. (...) w W. kwoty 24.276 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2013 r. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanej spółki, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm przepisanych. W treści pozwu powód wskazał, iż postanowieniem wydanym w sprawie IX P 941/14 umorzono postępowanie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych z uwagi na niewykonanie przez powoda zarządzeń sądu.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia dochodzonych roszczeń. Ponadto pozwana spółka wniosła o zasądzenie od powoda, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 30 czerwca 2018 r. powód wskazał, iż w sprawie IX P 941/14 reprezentował go nieprofesjonalny pełnomocnik, który nie dołożył jakiejkolwiek staranności przy prowadzeniu jego sprawy i nie informował go o przebiegu postępowania. W związku z powyższym powód wniósł o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia, a w przypadku uznania takiej konieczności, wniósł o przesłuchanie jego ówczesnego pełnomocnika na okoliczność braku staranności w wykonaniu zleconej obsługi prawnej powoda. Jednocześnie powód zaznaczył, iż nie sposób zarzucić mu opieszałości, albowiem to strona pozwana celowo „przeciągała” postępowanie przysyłając na rozprawy coraz to nowych pełnomocników, którzy wykazywali się znikomą znajomością materii.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. O. był zatrudniony w K. (...) z siedzibą w W., na podstawie umowy o pracę, w okresie od 12 lipca 2012 r. do 30 marca 2013 r.

Niesporne;

Pozwem, który J. O. złożył w tut. Sądzie w marcu 2014 r. (nieczytelna prezentata), domagał się on od K. (...) w W., m.in. wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2013 r. Sprawa została zadekretowana pod sygn. akt IX P 941/14. Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 r., wydanym w sprawie IX P 941/14, zawieszono postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 §1 pkt 6 k.p.c. co do żądania wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wobec niewykonania przez pełnomocnika powoda zobowiązania Sądu w przedmiocie sprecyzowania tego żądania poprzez wskazanie konkretnych kwot, jakich powód domaga się tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za poszczególne miesiące. W dniu 30 marca 2016 r. w sprawie IX P 941/14 zapadł wyrok częściowy dotyczący żądania zwrotu kosztów używania samochodu prywatnego do celów służbowych (wyrok uprawomocnił się w dniu 27 października 2016 r.). Postanowieniem z dnia 22 lutego 2017 r., wydanym w sprawie IX P 941/14, umorzono postępowanie w sprawie IX P 941/14 na podstawie art. 182 §1 k.p.c., w myśl którego sąd umarza postępowanie zawieszone na podstawie art. 177 §1 pkt 6 k.p.c., jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Jednocześnie Sąd wskazał, iż w myśl art. 182 §2 k.p.c. umorzenie postępowania zawieszonego w pierwszej instancji nie pozbawia powoda prawa ponownego wytoczenia powództwa, jednakże poprzedni pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Postanowienie o umorzeniu postępowania uprawomocniło się z dniem 9 marca 2017 r.

W sprawie IX P 941/14 J. O. był reprezentowany przez profesjonalnych pełnomocników – najpierw przez radczynię prawną B. M., a następnie przez radcę prawnego T. T. (pełnomocnictwo udzielone B. M. zostało wypowiedziane). W niniejszej sprawie J. O. był reprezentowany przez pełnomocniczkę radczynię prawną B. M., która po otrzymaniu odpowiedzi na pozew, w której został podniesiony zarzut przedawnienia, wypowiedziała pełnomocnictwo udzielone jej przez J. O..

Niesporne, a nadto: pozew złożony w sprawie IX P 941/14 – k. 2-16 akt IX P 941/14, postanowienie o zawieszeniu postępowania z dnia 30 czerwca 2015 r. – k. 161-162 akt IX P 941/14, wyrok częściowy z dnia 30 marca 2016 r. – k. 260 akt IX P 941/14, postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 22 lutego 2017 r. – k. 303 akt IX P 941/14, pełnomocnictwa – k. 6 i 89 akt IX P 941/14;

J. O. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe z uwagi na schorzenia narządu ruchu. Samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe. Obecnie przebywa na świadczeniu rehabilitacyjnym wynoszącym ok. 1.000 zł miesięcznie.

Niesporne, a nadto oświadczenie powoda złożone na rozprawie w dniu 8 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na skutecznie zgłoszony zarzut przedawnienia.

Roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych znajduje podstawę prawną w treści art. 151¹ § 1 i 2 Kodeksu pracy, zgodnie z którym za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

- 100 % wynagrodzenia - za pracę wykonywaną w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu prac;

- 50 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony powyżej.

Dodatek w wysokości 100% przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości 50%.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny pozostawał w całości bezsporny, a spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy zgłoszone obecnie przez powoda żądania uległy przedawnieniu.

Jak stanowi art. 291 §1 k.p.c. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie powód domagał się wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2013 r., przy czym roszczenia te stały się wymagalne odpowiednio: 10 sierpnia 2012 r., 10 września 2012 r., 10 października 2012 r., 10 listopada 2012 r., 10 grudnia 2012 r., 10 stycznia 2013 r. oraz 10 lutego 2013 r. – w myśl bowiem art. 85 §1 i 2 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie, przy czym wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostaje, iż powód domagał się od pozwanej spółki wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od lipca 2012 r. do stycznia 2013 r. także w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IX P 941/14, przy czym postępowanie w tym zakresie zostało prawomocnie umorzone. W istocie art. 295 §1 pkt 1 k.p.c. stanowi, iż bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed właściwym organem powołanym do rozpoznawania sporów lub egzekwowania roszczeń przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczeniu roszczenia. Umorzenie postępowania skutkować musi jednak zastosowaniem regulacji z art. 182 §2 k.p.c., który stanowi, iż umorzenie postępowania zawieszono w pierwszej instancji m.in. na podstawie art. 177 §1 pkt 6 k.p.c. (a taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie) nie pozbawia powoda prawa ponownego wytoczenia powództwa, jednakże poprzedni pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z

wytoczeniem powództwa. W konsekwencji nie sposób przyjąć, by wytoczenie powództwa o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w sprawie IX P 941/14 doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia. Tym samym powództwo wniesione w niniejszej sprawie w dniu 27 czerwca 2017 r., a dotyczące żądań wymagalnych najpóźniej w dniu 10 lutego 2013 r., uległo przedawnieniu w odniesieniu do żądania wynagrodzenia za styczeń 2013 r. w dniu 11 lutego 2016 r. (w stosunku do wcześniejszych miesięcy jeszcze wcześniej, tj. po upływie 3 lat od ww. dat wymagalności).

Wbrew stanowisku powoda w sprawie IX P 941/14 był on od samego początku do samego końca reprezentowany przez profesjonalnych pełnomocników. Zaniechanie wykonania przez profesjonalnego pełnomocnika określonych czynności, czy też wniesienia pozwu mimo przedawnienia roszczenia, obciąża jednak stronę, którą taki pełnomocnik reprezentuje, a ewentualna odpowiedzialność takiego pełnomocnika może być egzekwowana wyłącznie na gruncie postępowania dyscyplinarnego toczonego przed organami samorządu zawodowego. Stąd też Sąd odstąpił od wnioskowanego przez powoda przesłuchania jego pełnomocnika, albowiem okoliczności, na które ten miałby zeznawać, nie mogłyby mieć wpływu na treść orzeczenia. Na marginesie Sąd wskazuje również, iż do przedawnienia roszczenia powoda nie doprowadziło niewłaściwe zachowanie strony pozwanej w sprawie toczonej pod sygn. akt IX P 941/14, a umorzenie postępowania, do którego doszło z przyczyn opisanych powyżej.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd oparł na treści art. 102 k.p.c., w myśl którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wynagrodzenie radczynie prawnej reprezentującej stronę pozwaną wynosiło 2.700 zł (§9 ust. 1 pkt 2 w zw. z §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). Mając na uwadze trudną sytuację majątkową powoda oraz wniesienia powództwa przez profesjonalnego pełnomocnika, mimo jego przedawnienia, a także fakt, iż rozpoznanie sprawy sprowadzało się do jednej krótkiej rozprawy, Sąd, na podstawie ww. art. 102 k.p.c., zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej jedynie połowę kwoty należnej tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

ZARZĄDZENIE

1. (...);
2. (...);
3. (...).

18 marca 2019 r.